Вечірній сон закоханого літа
і руки, магнетичні уночі.
Вродлива жінка, ласкою прогріта,
лежить у літа осінь на плечі.

Дозріла пристрасть до вогню і плоду.
Пашить вогнем на млосному щаблі.
І торжествує мудрий геній роду
всього живого на живій землі.

Ще літо спить, а вранці осінь встане —
в косі янтарній нитка сивини,
могутні чресла золотого стану,
іде в полях — вгинаються лани.

Близнята-зерна туляться в покоси,
біжить юрба червонощоких руж,
сплять солодко черкуси-негритоси,
біляві яблука і жовта раса груш.

Рве синій вітер білі посторонці.
А в серце літа — щедрий сонцепад.
І зливками розтопленого сонця
лежать цитрини, груші й виноград.

Загусне промінь в гронах перегрітих.
А ляже сніг на похололі дні —
жагучий сон закоханого літа
в холодну зиму бродить у вині!